

Цвід, Антонія. «Поетична весна. Чари барвінкові» : [у дитячому поетичному конкурсі ім. Дмитра Білоуса «Поетична весна. Чари барвінкові» перше місце отримала учениця 5 класу гімназії № 283 Деснянського р-ну Анастасія Кириченко] : [добірка віршів учасників конкурса] // Літературна Україна. - 2015. - 16 лип. (№ 28). - С. 14 : фото.

«Поетична весна. Чари барвінкові»

«Лицар українського слова» — так охарактеризував мистецьку особистість незабутнього «патріарха нашої поезії і поетичного перекладу» сумчанина за походженням Дмитра Білоуса дослідник його творчості Олександр Бакуменко. Саме з його ініціативи і започатковано цей дивовижний дитячий поетичний конкурс імені Дмитра Білоуса «Поетична весна. Чари барвінкові». Адже саме Д. Білоусові, йдучи за дослідником, було при-таманне «вміння перевтілитися, увійти у світ дитини, сприймати мовні факти і закономірності очима дівчачого». Він, вважає Олександр Данилович, як ніхто, поставив перед собою досить складне завдання: пояснити дітям те, що дорослі вважають «сухою матерією» лінгвістики. І ось маємо результат — цілу плеяду молоді поетичної порьслі, яка презентувала свої твори на конкурсі. Це — обдаровані школярі від 5 до 11 класу київських шкіл, гімназій та ліцеїв. Хоч тематика творів конкурсантів досить широка — поруч із віршами про рідну землю, любов до матері, до людей стоять вірші на історичну тематику, поруч із віршами про красу природи — вірші про красу людських почуттів, радість життя, творчості, пошуки свого місця в житті. І хоч, природно, їм часом бракує майстерності, вміння висловитися без зайвих слів, але стихія поезії присутня в кожному вірші. Голоси дітей звучать навдивовижу пристрасно, емоційно і напрочуд відверто. І хоч не завжди вдається

явити світові істинний зразок мистецтва, однак головне — присутність поетичної стихії, бажання юних авторів шукати себе в стилі й образі. А ще однією помітною рисою вирізняється творчість найюнішого покоління, яке завтра голосно заговорить про себе, — це те, що діти пишуть свої вірші не лише українською, а й англійською мовою, як от Микита Тимошук чи Ольга Балясіна. Приємно, що діти намагаються розширити традиційні рамки версифікування, шукають себе й у верлібрі.

Насамкінець зазначу, що дуже нелегко нам далось обирання найкращих, адже треба було відібрати лише дванадцять імен з багатьох учнів київських шкіл та ліцеїв, а надто присудження першого, другого та третього місця. І все ж журі дійшло одностайного рішення перше місце присудити наймолодшій учасниці конкурсу—учениці 5 класу гімназії № 283

II—III ступенів у Деснянському районі Анастасії Кириченко. Усі діти отримали подарунки і сувеніри, книги, люб'язно надані письменницькою книгарнею видавництва «Український пріоритет». Вони охоче читали свої твори і слухали напутні слова письменників, голови журі Олександра Бакуменка, відповідального секретаря журі А. Зубара, членів журі Валерія Герасимчука, Василя Василяшка й авторки цих рядків. Ця зустріч засвітила сонця добра й любові в їхніх серцях, і ми покладаємо надію, що це — назавжди.

Антонія ЦВІД,
лауреат всеукраїнських премій
ім. Олександра Олеся та «Благовіст»

Анастасія КИРИЧЕНКО

КРАЇНА МРІЙ

В дитячих снах, у спогадах й надіях
Народжується лагідний струмок.
Вода його перенесе у мріях
Тебе подалі від сумних думок.
Біжить струмок в країну Дивних Мрій.
Ти теж' колись бував в країні цій!

В дитинстві ранньому лише єдину ніч
Із казкою ішов ти пліч-о-пліч.
У цій країні й інші є дива:
На квіти перетворюються слова!
Там дивні пахтаї всю душу напувають...
Тії цю.крагну швидко забувають.
Проте, лишаються в житті сліди падії-
Збуваються усі дитячі мрії!
Якщо добро в душі своїй не втратиш,
В Країну Мрій ти все-таки потрапиш!

Ольга БАЛЯСІНА ПЕРШИЙ МІЙ РЕП

АНГЛІЙСЬКОЮ
(переклад)

Я - учениця розумна й охайна.
В гімназії «Либідь» вивчаю звичайно
Історію людства і мов особливості,
Які інформатика має можливості.
Менезвати Ольга, маю довге волосся.
Прізвище з літери «Б» почалося.
Багато є друзів у мене в навчанні.
А також в басейні на тренуванні.
Живу в Україні. Одинадцять років.
Та ще літаком не. літала нітрохи.
Я маю бабусю, у мене є тато,
Не маю сестрички пі рідного брата.
Матуся моя посміхається щиро.
Язичу їй щастя, здоров'я і миру!
Уперше англійською рими лягли.
Я дякую Вам, будьте вдячні мені!

Анна МАНЗЯ

ЛЮДСЬКЕ БУТТЯ

Так швидко закінчилась осінь,
Скільки душ розправлять крила невдовзі.
Та чи буде, як раніше'?
Безкінечність почуттів наших рідних,
Правила, зізнання, обіцянки,
Надійність, вірність та кохання.
Чи це зі мною ? Чи це сон ?
Дитинство, юність...
А що далі ?
Боротьба з собою,
З життям, серцем та душою.
Людина - це достойно!
Людина - це первісток Господній!
Та тільки як пройти через всі невзгоди,
Як подолати всі злами та проходи,
Ці вузькі стежки й непрості повороти,
Що дані нам з небес невтомних,
Які пролиті крізь життя
Слізьми, усмішками та горем,
Що на порозі вкажуть нам на шлях
прозорий...
Ось і пертий сніг. Уже зима.
Як холодно та пусто стало всередині на душі,
Скільки гие вражостей ми подолаєм?
Ніхто не знає,
Але треба жити далі!
Холоднеча - це символ пристрасті втечі,
Яка змусить кожне серце
Пройти всі відчуття
Невгамовного кришталевого обману,
Що досвід дасть життєвий
И можливо все пробачить,
Що скоїть людське існування протягом-буття.
Далі начебто новий час
Починає свій відлік,
Але раптом все по колу,
Все так само починається знову,

Та напевно так не завжди
Люд терпів всі негаразди.
І ось промінчик сонця
В серці з'явився...
Тільки так ми зможемо розвинути в собі
Добро, надію, піклування,
Через покоління в покоління
Передавати все охайно,
Щоб нас розуміли, підтримували, знали,
Щоб осягали всю сонячність прийдешньої весни,
Яка подарує хоч трохи впевненість в собі!
На зміну прийде літо,
Яке змусить прожити все новітнє.
В кожного це буде різне,
Всі почуття, емоції, переживання,
А потім знову до світання
Ми будемо чекати нове зростання.
Дитинство, юність...
А що далі?
Ніхто не знає,
Але треба йти без перестану!

Дар'я БОРОВОК

МАМИНА ДОРОГА

Нічної вулиці безодня
Тебе занурює в думки...
І не твоя, а вже Господня
Рука записує рядки...
Цей дар - відчутти й описати -
Дає тонесенька струна,
Її до тебе тягне мести,
Котра у кожного одна...
Життя комедії і драми
Одним мірилом визначай:
А що б на це сказала мама ?

Хоч попри логіки... Нехай...
Лише пізніше зрозумієш,
Яка в ній мудрість і любов.
І, усвідомивши, зумієш
Долати біди знов і знов...
Усі проблеми - тільки сходи,
Якими вгору ти ідеш.
Усі долаються негоди,
Як образ матері несеш...
І біль на серці не шкребеться,
І діло правиться в руках,
Про зговір з совістю не йдеться,
Коли вона в твоїх думках...
Зв'язок із матір 'ю могутній!
Куди б не йшла твоя нога,
Наступний крок - дедалі путній,
Коли вона допомога...
Повчає, гримає, сміється,
Обходить гострії кути...
Ті серденько тільки й б'ється,
Допоки є на світі ти...
Допоки ти не випадково
Цінуєш кожен її крок,
Допоки кожне її слово
Для тебе мудрості урок...

Олег ГРАНИЧ

ЗИМНИМИ ВЕЧОРАМИ

Мені так холодно зимою у вікна,
Мені так боляче гасить руками зорі...
А ти живеш десь там, зовсім одна...
Та може й ні?.. Як морозно надворі.
І так невпевнено, мій подих на вікні,
Застиг на цить, на вічну мить ту нескінченну.
Я поглядом блукаю у пільмі,

Шукаю, - твою душу... незбагненно.
Десь вогник мерехтить, від пана ліхтаря,
Овіяний вітрами в зимню холоднечу;
Він світить нам, усім, любов моя,
І забавляв, як оту малечу.
Ти бачиш, мила, світло за вікном?
То не ліхтар... то я в журбі згораю
Хоч ти й живеш сьогодні Бог зна де,
Я, віриш, люба, досі ще кохаю...

Дар'я ОРЛОВА

ЗАКОХАНА ДІВЧИНКА

Хіба не буває такого на світі -
У дівчинки серце чуттями розквітло:
Вона закохалась і квітне, мов рожу,
І вже почуття вгамувати не може...
Вони, наче птиці, злетіли у небо...
-І як ото бути? - запитує в себе,
-І як приховати закохані очі?..
А серце струмочком у грудях клекоче...
Від хлопця ховає закоханий погляд,
За серцем дівча учинило недогляд...
Лоно ж в неї ніжне, святе і правдиве,
Та й хлопець, якого кохає, красивий.
Тож хай почуття не минається в серці,
Коли ти кохаєш, коли не здається...
Коли така повинь вирує і ти
Пташиною в небо вже прагнеш злетіть.
Хлоп'я також любить, бо кожної миті
На дівчинку дивиться ніжно і світло.
Якщо це взаємно, якщо не здається,
Хай доброму серцю довіриться серце...

Василь ЄРМАК

Сьогодні, мамо, знову буде бій,
Можливо, найзапекліший, останній...
Та ти не плач, нехай в сльозі прощальній
Засвітиться - син повернеться твій
Додому, до твого тепла у нім.
Страшну утому зніме з плеч і серця...
Заграє в домі скрипка - розіллється -
Все добре, що не вбите на війні.
Така війна уже була колись,
Коли в огні палала Україна,
Коли фашист нас ставив на коліна,
Та не поставив - сам вогнем заливсь.
Сьогодні в Україні йде війна,
З Кремля волають дужо і сердито.
Нас прагнуть поневолити і вбити,
Та відступати не годиться нам.
Найкращі юнаки ідуть у бій...
Війна ця хижа, злий, підступний ворог,
Він хоче Україну стерти в порошок, -
Та ссім загине в гніві і ганьбі.
Ми не здамося, мамо! В дні біди
У журавлиний стрій зійдемося миттю.
І буде ворог знищений, розбитий...
За Україну встанем, як один!

Микита ТИМОЩУК

Надає можливості жити,
Забирає в людей красу.
Забирає разом із часом,
Таємничий Майстер часу.
Він насправді вміє чекати,
Може все змінити нараз.
Щойно втрапив він поза грати,
Але вже він знов серед нас.

Може час взагалі спинити -
Уявіть собі світ без годин!
Може його назад пустити,
Повернути нас знов до тварин.
Він образи кривдників стерпить,
Посміхнеться під гуркіт образ.
Лиш годинник з піском переверне -
Тік-так. Минає час.

Вікторія ТКАЧУК

Видніють подихи на склі -
усіх хвилює дивна днина.
Як тліє свічка на вікні,
так тліє наша Україна.
Свіча горить і віск тече -
несе з собою люті муки.
Вогонь палає - біль пече.
І не стихають серця стуки.
Ніяк не стане ясно нам:
за що біда - страшна, безлика?
Волав народ, волав Майдан,
ревуть чужі на наше лихо...

Ілля ХАРЛАМОВ

НАД ДНІПРОМ СТОЮ Я ЗНОВУ
(із Шевченком в серці)

Над Дніпром стою я знову,
Слухаю, що каже:
Жаліється мені сумно
На те військо враже.
Що ізнову нападають
Москалі на хати...
Чого вони, кляті, хочуть?

Якби мені знати...
Отаке-то розказав мені
Дід-Дніпро широкий.
Знов стою попід горою
Зовсім садинокий.
Закричу на всю Вкраїну
Від суму і горя.
Хай почують мене люди
Від Карпат до моря.
Хай лети широкополі
Рознесуть сум. вітром.
І всі люди зрозуміють,
Як країні гірко. .,
А москаль іде, грабує,
Людей убиває.
Бо москаль той нерозумний
Совісті не має.
Ой, не смійся...
Не останнім сміятися будеш:
Яке лихо людям, скоїш,
Те й собі здобудеш.